

Sygn. akt I C 894/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Marta Woźniak

Protokolant: st. sekr. Andżelika Drewno

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawę z powództwa J. S.

przeciwko (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powódki J. S. na rzecz strony pozwanej (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 10. 834 zł (dziesięć tysięcy osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 894/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 czerwca 2019 roku

Powódka J. S. w pozwie skierowanym przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. w W. wniosła o pozbawienie wykonalności Bankowego Tytułu Egzekucyjnego nr (...) wystawionego przez (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dnia 23 października 2015 r., któremu Sąd Rejonowy dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie I Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 3 listopada 2015 r. (sygn. akt (...)).

Swoje roszczenie powódka oparła na art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.

Powódka wskazała, że bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony został na podstawie ksiąg bankowych. Bank w żaden sposób nie wyliczył poprawnie kwot objętych tym tytułem. W konsekwencji kwota wykazana w tytule nie odzwierciedla wysokości rzeczywistych zobowiązań.

Powódka podniosła zarzut nieważności postanowień umowy kredytu dotyczących zasad ustalania kursu indeksacji walutowej wobec dowolności ustalania kursu przez bank w oparciu o Bankową Tabelę kursów walut dla kredytów denominowanych oraz indeksowanych kursem walut oraz zarzut abuzywności zapisów umownych, w tym odwołujących się do wewnętrznej bankowej tabeli kursów walut (§4 ust. 2, §22 ust. 2 pkt 1 umowy) Ponadto w ocenie powódki kredyt indeksowany do waluty obcej nie jest kredytem, o którym mowa w art. 69 ust. 1 Prawo bankowe. W związku z tym bank winien określić ile w rzeczywistości powódka środków spłaciła i w jakiej walucie.

Powódka kwestionuje również skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu. Przede wszystkim nie była wzywana do zapłaty zaległych rat, do czego bank był zobowiązany. Po drugie wystawione przez bank wypowiedzenie dotyczy zupełnie innego kredytu niż ten, którego dotyczy umowa (różnice w numeracji umowy kredytu i numeru umowy na wypowiedzeniu). Ponadto wypowiedzenie umowy jest warunkowe i nie wynika z niego, aby było podpisane przez osobę do tego upoważnioną. Co więcej, widnieją na nim zaledwie parafy i trudno je zidentyfikować.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa jako całkowicie bezzasadnego i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od złożonych dokumentów pełnomocnictw.

Strona pozwana wskazała, że umowa kredytu własny kąp hipoteczny z dnia 25 lutego 2008 rok ze zmienną stopą procentową w CHF nr (...) – (...) (nowy numer umowy (...)) stanowiła umowę kredytu denominowanego w walucie obcej tj. we franku szwajcarskim (CHF). W umowie kredytu bank oddał do dyspozycji kredytobiorcy kwotę 192 518,70 CHF (§2 ust. 1 pkt. CSU). W umowie kredytu kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w ratach kapitałowo – odsetkowych, płatnych w określonych w umowie terminach. Zawarta umowa kredytu składała się z dwóch części, które łącznie przesyłały o jej treści: Części szczegółowej umowy (CSU) oraz części ogólnej umowy ((...)). CSU zawierała indywidualnie ustalone z kredytobiorcą warunki udzielenia, uruchomienia spłaty i zabezpieczenia kredytu, podczas gdy (...), zawierała zapisy o charakterze ogólnym, odnoszące się m.in. do opcji wybranych przez kredytobiorcę w CSU.

Ponadto strona pozwana wyjaśniła, że w przypadku kredytu denominowanego w walucie obcej kwota kredytu wyrażana jest w walucie obcej (§2 ust. 1 CSU, w którym wprost wskazano, że Bank stawia do dyspozycji Kredytobiorcy kwotę 192 518, 70 CHF).

Strona pozwana zaprzeczyła, aby umowa kredytu w jakiegokolwiek części była nieważna lub bezskuteczna oraz by zawierała w swojej treści niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ k.c. w zw. z art. 385² k.c. Jednocześnie strona pozwana zaprzeczyła, aby w związku z zawarciem i realizacją umowy kredytu zaniedbała jakichkolwiek obowiązków informacyjnych bądź też dopuściła się innych działań sprzecznych z dobrymi obyczajami lub zasadami współżycia społecznego naruszających interesy powodów.

Strona pozwana wskazała, że powódka dokonała z bankiem indywidualnych uzgodnień w zakresie wyboru rachunku do spłaty kredytu wybierając rachunek w PLN. W przypadku, gdyby powódka zdecydowała się na spłatę z rachunku walutowego lub rachunku technicznego, które prowadzone są w CHF do przeliczania wysokości rat kredytu (wyrażonych w CHF) nie znajdowałby zastosowania kurs sprzedaży dewiz z tabeli kursów. Powódka w grudniu 2012 roku wystąpiła z wnioskiem o zmianę rachunku do spłaty kredytu na rachunek walutowy i zaczęła spłacać kredyt z rachunku w CHF.

Strona pozwana podniosła, że wbrew twierdzeniu powódki wierzytelność banku na dzień wystawienia BTE była wymagalna. Powódka przez wiele lat nie kwestionowała ważności Umowy Kredytu, ani wymagalności wierzytelności Banku. Wręcz przeciwnie, okoliczność zaciągnięcia kredytu, istnienia wymagalnej wierzytelności Banku została potwierdzona przez powódkę m.in. we wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Ponadto, przed wypowiedzeniem umowy, powódka w związku z zaprzestaniem spłacania kredytu była wielokrotnie wzywana do uiszczenia zaległych rat.

Strona pozwana wskazała również, że wypowiedzenie umowy nie miało charakteru warunkowego i sformułowane zostało w sposób jednoznaczny. W treści wypowiedzenia wskazano, że termin wypowiedzenia wynosi 30 dni i liczy się od dnia następującego po dniu do ręczenia wypowiedzenia.

Zdaniem pozwanego powódka nie wykazała w żaden sposób, że kursy stosowane przez Bank określone w Tabelach ustalone były w sposób dowolny i nie stanowiły kursu rynkowego, a w szczególności, że kurs ten nie był ustalany w oparciu o obiektywne mierniki i bieżącą sytuację na rynku walutowym. Powódka nie przedstawiła żadnych własnych

wyliczeń co do prawidłowej w jej ocenie kwoty zadłużenia z tytułu umowy kredytu. Nie wykazała także twierdzeń co do abuzywności postanowień kredytu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2008 roku w siedzibie strony pozwanej powódka złożyła wniosek o udzielenie kredytu mieszkaniowego Własny Kat (hipoteczny) w walucie CHF obejmującego kwotę 465 500,00 złotych. Składając ww. wniosek powódka oświadczyła, że 1) nie skorzystała z przedstawionej jej w pierwszej kolejności przez (...) SA oferty w walucie polskiej i dokonała wyboru oferty w walucie wymiennej mając pełną świadomość ryzyka związanego z kredytami/pożyczkami zaciąganych w walucie wymiennej, polegającej na tym, iż: a) w przypadku wzrostu kursów walut podwyższeniu ulega zarówno rata spłaty jak i kwota zadłużenia, wyrażone w walucie polskiej, b) w przypadku wypłaty kredytu/pożyczki w walucie polskiej, kredyt jest wypłacany po ustalonym przez (...) SA kursie kupna dla dewiz, c) w przypadku spłaty kredytu/pożyczki w walucie polskiej kredyt jest spłacany po ustalonym przez (...) SA kursie sprzedaży dla dewiz, 2) została poinformowana o ryzyku zmiany stóp procentowych polegającym na tym, że w przypadku wzrostu stawki referencyjnej, podwyższeniu ulega oprocentowanie kredytu, które spowoduje wzrost raty spłaty; 3) poniesie ryzyko zmiany kursów walutowych oraz zmiany stóp procentowych 4) została poinformowana, iż w przypadku kredytu udzielanej w walucie wymiennej w rozliczeniu między klientami, a (...) SA w obrocie dewizowym stosuje się ustalone przez (...) SA kursy walut obcych złotych.

Dowód: wniosek o udzielenie kredytu mieszkaniowego Własny K. hipoteczny wraz z decyzją kredytową (k: 163 – 171).

W dniu 25 lutego 2008 r. powódka zawarła z (...) Bank (...) w K. Umowę Kredytu „Kredyt mieszkaniowy WŁASNY KĄT hipoteczny” nr (...) – (...) spłacanego w ratach annuitetowych udzielonego w walucie wymiennej. Był to kredyt denominowany w walucie obcej tj. we franku szwajcarskim. Umowa kredytu składała się z dwóch części, tj. z części szczególnej umowy (CSU) oraz części ogólnej umowy (...). Część szczególna umowy zawierała indywidualnie negocjowane przez powódkę warunki udzielenia, spłaty i zabezpieczenia spłaty kredytu, podczas gdy część ogólna będąc wzorcem umownym zawierała zapisy o charakterze ogólnym, odnoszące się do opcji wybranej przez powódkę w części szczególnej.

Zgodnie z § 2 ust. 1 CSU kwota udzielonego kredytu wyniosła 192.518,70 CHF. Przeznaczeniem kredytu były potrzeby własne: 1) nabycie, wykończenie prawa odrębnej własności lokalu mieszkalnego z garażem dla kredytowanej nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) II. Kredyt został udzielony na okres 480 miesięcy tj. do dnia 1 lutego 2048 roku. W § 3 umowy kredytowej wskazano, że całkowity koszt udzielonego kredytu w dniu sporządzenia umowy wyniósł 414.379,88 zł., w tym między innymi prowizja w wysokości 1,5 % kwoty kredytu tj. 2 887 CHF. Prowizja miała być potrącona przez (...) SA z kwoty kredytu albo z pierwszej transzy kredytu w dniu wypłaty. Szacunkowa wysokość kosztu, który kredytobiorca będzie zobowiązany ponieść z tytułu odsetek wynosi 179.992,05 CHF. Zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka zwykła łączna do kwoty 192.518,70 CHF na nieruchomościach będących własnością powódki położonych w K. przy al. (...) II obejmująca lokal mieszkalny oznaczony nr (...) w budynku nr (...) oraz garaż oznaczony nr (...) z wraz z komórką lokatorską (kredytowana nieruchomość zostanie wydzielona do nowej księgi wieczystej z KW nr (...)) oraz hipoteka kaucyjna łączna w wysokości 96.260,00 CHF na ww. nieruchomościach. Zgodnie z § 11 pkt. 2 CSU Kredytobiorca został poinformowany, iż ponosi ryzyko: 1) zmiany kursów waluty, polegające na wzroście wysokości zadłużenia z tytułu kredytu oraz wysokości rat kredytu, wyrażonych w walucie polskiej, przy wzroście kursów waluty kredytu, 2) stopy procentowej, polegające na wzroście raty spłaty przy wzroście stawki referencyjnej. Zgodnie z potwierdzeniem zawarcia negocjowanej, natychmiastowej transakcji wymiany walut bezgotówkowej nr (...) z dnia 27 lutego 2008 roku kwotą sprzedaną przez powódkę było 192 518,70 CHF, w zamian czego zakupiła 419 690,77 PLN.

Dowód: umowa kredytu nr (...) (...) z dnia 25 lutego 2008 r., k. 8- 16, dyspozycja wypłaty kredytu z dnia 27 lutego 2008 roku (k: 129 – 130), potwierdzenie zawarcia negocjowanej, natychmiastowej transakcji wymiany walut (k: 125), dyspozycja wypłaty kredytu/transzy/pożyczki z dnia 17 września 2008 roku (k: 134), potwierdzenie uruchomienia transzy kredytu z 17 września 2008 roku (k: 135 – 136, kurs wymiany walu – tabele (...) S.A. (k: 138 – 162)

W myśl § 21 ust. 1 umowy kredytu Spłata zadłużenia kredytobiorcy z tytułu kredytu i odsetek następuje w drodze potrącania przez (...) SA wierzytelności pieniężnych z tytułu udzielonego kredytu, z wierzytelnościami pieniężnymi Kredytobiorcy z tytułu środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku (...), rachunku walutowym, rachunku technicznym, prowadzonych przez (...) SA. Zgodnie z § 22 ust. 2 w przypadku dokonywania spłat zadłużenia kredytobiorcy z : 1) (...) środki z rachunku będą pobierane w walucie polskiej w wysokości stanowiącej równowartość kwoty kredytu lub raty spłaty kredytu w walucie wymiennej, w której udzielony jest kredyt, przy zastosowaniu kursu sprzedaży dla dewiz obowiązującego w (...) SA w dniu, o którym mowa w § 7 ust. 5 CSU, według aktualnej tabeli kursów, 2) rachunku walutowego – środki z rachunku będą pobierane: a) w walucie kredytu, w wysokości stanowiącej kwotę kredytu lub ratę spłaty kredytu b) w walucie innej niż waluta kredytu, w wysokości stanowiącej równowartość kwoty kredytu lub raty spłaty kredytu w walucie wymiennej, w której udzielony jest kredyt przy zastosowaniu kursów kupna/sprzedaży dla dewiz, obowiązujących w (...) SA w dniu, o którym mowa w § 7 ust. 5 CSU, według aktualnej Tabeli kursów, 3) rachunku technicznego – środki z rachunku będą pobierane w walucie kredytu w wysokości stanowiącej kwotę kredytu lub raty. Wpłaty dokonywane na rachunek techniczny w walucie innej niż waluta kredytu, będą przeliczane na walutę kredytu przy zastosowaniu kursów kupna/sprzedaży dla walut, obowiązujących w (...) SA według aktualnej Tabeli kursów. Stosownie do § 23 pkt 1 (...) SA wysła Kredytobiorcy, listem zwykłym, raz na trzy miesiące, zawiadomienie o wysokości należnych rat spłat kredytu, na co najmniej 10 dni przed terminem, o którym mowa w § 7 ust. 5 CSU. Zgodnie z pkt 2 § w przypadku nieotrzymania przez Kredytobiorcę nowego zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, Kredytobiorca powinien posiadać na rachunku, o którym mowa § 7 ust. 4 CSU, środki pieniężne w wysokości co najmniej równej racie spłaty kredytu, wskazanej w ostatnio otrzymanym zawiadomieniu. Zgodnie z § 24 pkt 1 (...) SA wysła Kredytobiorcy aktualne zawiadomienie o wysokości należnych rat spłaty kredytu, w przypadku 1) wypłaty kolejnej transzy kredytu, 2) zawieszenia spłaty odsetek lub rat kredytu, 3) wniosku Kredytobiorcy. Natomiast zgodnie z §25 zmiana numeru rachunku, o którym mowa w §7 ust. 4 CSU, nie wymaga zmiany umowy. Zgodnie z § 33 pkt 1 (...) SA zawiadamia Kredytobiorcę pisemnie, listem zwykłym, o kwocie należności z tytułu zaległej i kolejnej raty spłaty kredytu wysyłając przypomnienie. Natomiast zgodnie z § 40 (...) SA może wypowiedzieć umowę w części dotyczącej warunków spłaty w przypadku: 1) niedokonania przez Kredytobiorcę spłaty dwóch kolejnych rat kredytu w terminach określonych przez (...) SA w wysłanych Kredytobiorcy i poręczycieli dwóch kolejnych przypomnieniach, o których mowa w § 33 (...).

Dowód: część ogólna umowy kredytu nr 203- (...) z dnia 25 lutego 2008 r., (k. 10 – 15)

Pismami z dnia 7 maja 2015 roku, 6 sierpnia 2015 roku, 5 listopada 2014 roku, 5 lutego 2015 roku, 8 maja 2015 roku, 5 sierpnia 2015 roku pozwany bank powiadomił powódkę o wysokości rat do spłaty. Natomiast w dniu 20 czerwca 2014 roku, 21 lipca 2014 roku, 21 sierpnia 2014 roku, 5 września 2014 roku, 22 października 2014 roku, 7 listopada 2014 roku, 2 grudnia 2014 roku, 3 grudnia 2014 roku, 21 stycznia 2015, 11 lutego 2015 roku, 12 sierpnia 2015 roku pozwany bank wysłał do powódki zawiadomienie o niedopłacie/przypomnienie. W ww. pismach powodowy bank wyszczególnił, że chodzi o umowę kredytu/pożyczki nr (...) zawartej w dniu 25 lutego 2008 roku. Pismem z dnia 30 listopada, 1 grudnia 2014 roku, 10 sierpnia 2015 roku pozwany bank poinformował powódkę, iż na skutek niewykonania przez nią zobowiązania trwającego powyżej 60 dni wynikającego z przedmiotowej umowy kredytu, powodowy Bank ma uprawnienie przetwarzania informacji stanowiących tajemnicę bankową bez zgody Powódki.

Dowód: zawiadomienia o wysokości rat (k: 330 – 338), zawiadomienia o niedopłacie/przypomnienie (k: 339 - 334), (k: 347 – 348), informacja z dnia 30 listopada 2014 roku, 1 grudnia 2014 roku (k: 345 – 346,349), wezwanie do zapłaty z dnia 15 września 2015 roku wraz z potwierdzeniem odbioru (k: 373 - 376).

W dniu 22 stycznia 2014 pomiędzy stronami został zawarty aneks nr (...) do przedmiotowej umowy kredytu z dnia 25 lutego 2008 roku, którego celem było utworzenie dla powódki dodatkowego bezpłatnego nieoprocentowanego rachunku prowadzonego w walucie pożyczki.

Dowód: aneks nr (...) (k: 172 – 173)

Pismem z dnia 4 sierpnia 2015 roku strona pozwana wypowiedziała powódce umowę. W przedmiotowym wypowiedzeniu wskazano, że zadłużenie z tytułu umowy kredytu/pożyczki wynosi 171 297,07 CHF, odsetki bieżące 20,26 CHF, odsetki od zadłużenia przeterminowanego 6,01 CHF, zaległe odsetki 396,25 CHF, zaległy kapitał 978,70 CHF. Ogółem do spłaty pozostała kwota 172 698,29 CHF. Jednocześnie pozwany bank poinformował powódkę, że termin wypowiedzenia wynosi 30 dni i jest liczony od dnia następującego po dniu doręczenia ww. wypowiedzenia. W wypowiedzeniu Bank podał, że spłata zadłużenia, o którym mowa w pkt 4,5,6 i 7 (wypowiedzenia) w łącznej kwocie 1 380,96 CHF w terminie wypowiedzenia powoduje, że wypowiedzenie traci moc. Pismo zawierające wypowiedzenie umowy kredytu powódka odebrała 10.08.2015r.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty z powodu niedotrzymania warunków finansowych wraz z potwierdzeniem odbioru (k: 363 - 365), księgowo wyliczenie kwot wskazanych w BTE nr (...) (k: 52 - 53), harmonogram spłat kredytu (k: 117 - 124), historia operacji na kontrakcie kredytowym (k: 175 - 265), zestawienie operacji na rachunku bankowym (k: 604 - 672).

Pismem z dnia 25 sierpnia 2015 roku powódka zwróciła się do pozwanego banku z wnioskiem o cofnięcie wypowiedzenia warunków spłaty oraz o umożliwienie zawarcia porozumienia co do spłaty zobowiązania. Pismem z dnia 16 września 2015 roku złożyła wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej. Pismem z dnia 11 grudnia 2018 roku powódka oświadczyła, że ma krótkotrwałe i przejściowe problemy z płynnością finansową co było powodem wystąpienia zaległości w spłacie rat kredytowych. Jednocześnie powódka podniosła, że do końca bieżącego miesiąca ureguluje wszystkie spłaty łącznie z bieżącą.

Dowód: oświadczenie z dnia 11 grudnia 2018 roku (k: 174), wniosek powódki z dnia 25 sierpnia 2015 roku (k: 370 - 372), wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej z dnia 16 września 2015 roku.

W dniu 23 października 2015 r. (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. wystawiła Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) na kwotę 174.952,43 CHF, na którą złożyła się należność główna w wysokości 172.275,77 CHF, odsetki naliczone od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia 22 października 2015 roku w wysokości 2.672,74 CHF; naliczone do dnia 1 czerwca 2015 roku do 11 września 2015 roku - L. CHF 3M + 3,08% marży kredytowej od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia 22 października 2015 roku - 10 % oraz koszty w wysokości 3,92 CHF. Postanowieniem z dnia 3 listopada 2015 Sąd Rejonowy(...) nadał ww. tytułowi klauzulę wykonalności.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 23 października 2015 roku (k:6), postanowienie z dnia 3 listopada 2015 roku (I (...)) (k: 7), pełnomocnictwo nr (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...) (k: 383 - 396).

Na podstawie BTE opatrzonego w klauzulę wykonalności strona pozwana wszczęła przeciwko powódce egzekucję, która prowadzona jest przez Komornika Sądowego przy Sądzie (...) J. Z. pod sygn. akt Km (...). W dniu 23 grudnia 2015 roku Komornik Sądowy zawiadomił powódkę o wszczęciu egzekucji z nieruchomości, z lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość - garażu nr (...) położonego w K. .

Dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości z wezwaniem do zapłaty długu z dnia 23 grudnia 2015 roku (k: 18).

Pismem z dnia 29 kwietnia 2016 roku pozwany Bank zawiadomił powódkę, że dla przedmiotowej umowy kredytu na jej wniosek został zmieniony rachunek, na który należy dokonywać spłat należności.

Dowód: zawiadomienie z dnia 27 kwietnia 2016 roku (k: 350), pismo powódki z dnia (k: 362).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów powyżej wskazanych, których treść i autentyczność nie były kwestionowane przez strony. Brak było podstaw do ich kwestionowania przez Sąd i zostały one przyjęte jako wiarygodne dowody w sprawie. Mimo iż powódka kwestionowała moc dowodową dokumentów bankowych wskazać należy, że zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst

jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 2187), dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności jako dokumentu prywatnego. W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 330) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 174). Tym samym uznać należy, iż dokumenty bankowe, mimo iż stanowią w postępowaniu cywilnym jedynie dokument prywatny, obdarzone są zaufaniem publicznym jakie wiąże się z instytucją banku i prowadzoną przez niego działalnością. Wyciąg z ksiąg banku stanowi część ksiąg rachunkowych banku, zatem jest miarodajnym dowodem na ustalenie wysokości zadłużenia .

Nadto Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: D. B. oraz M. T., ponieważ zasługują na wiarę, gdyż są logiczne i przekonujące, korespondują także z dowodami z dokumentów.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bankowości i rynków walutowych, ponieważ powodowałyby to niepotrzebne przedłużanie postępowania a nadto dowód ten jest zbędny wobec stanowiska procesowego powódki .

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka J. S. wniosła pozew o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) wystawionego 23 października 2015 roku przez (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego(...)z 3 listopada 2015 roku (sygn. akt (...)).

Powódka zarzuciła stronie pozwanej, że Bank nie wyliczył poprawnie kwot objętych bankowym tytułem egzekucyjnym; postanowienia umowy kredytu dotyczące zasad ustalania kursu indeksacji walutowej wobec dowolności ustalania kursu przez Bank są abuzywne; kredyt indeksowany do waluty obcej nie jest kredytem, o którym mowa w art. 69 ust. 1 Prawo bankowe; wypowiedzenie umowy kredytu nie było skuteczne, gdyż powódka nie była wzywana do zapłaty zaległych rat, do czego Bank był zobowiązany; wypowiedzenie dotyczy zupełnie innego kredytu; wypowiedzenie umowy ma charakter warunkowy; nie ma dowodów, aby wypowiedzenie było podpisane przez osoby upoważnione, na dzień wystawienia BTE roszczenie Banku nie było wymagalne, BTE nie czyni zadość wymogom stawianym tego typu dokumentom.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

Według brzmienia art. 69 Prawa bankowego (z chwili zawarcia umowy) 1. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

2. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy,

- 2) kwotę i walutę kredytu,
- 3) cel, na który kredyt został udzielony,
- 4) zasady i termin spłaty kredytu,
- 5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany,
- 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu,
- 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu,
- 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych,
- 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje,
- 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Dodany zaś do art. 69 ust. 2, ustawą z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011r., Nr 165, poz. 984), pkt 4a stanowi, że umowa o kredyt, w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska powinna określać szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego wyliczana jest w szczególności kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu.

W ocenie Sądu zawarta przez powódkę umowa z dnia 25 lutego 2008 r. posiada wszystkie istotne elementy umowy kredytowej, w tym również kwotę i walutę kredytu.

W umowie kredytowej Nr (...) wskazano, że jest to kredyt denominowany udzielony w kwocie 192 518,70 CHF na 480 miesięcy tj. do dnia 01.02.2048 roku. W umowie określono również cel na który kredyt został udzielony, oprocentowanie kredytu oraz warunki zmiany oprocentowania, koszty udzielonego kredytu, w tym prowizję zasady i termin spłaty kredytu. Także pozostałe wymagane elementy sporna umowa kredytu zawierała, w tym sposób zabezpieczenia spłaty kredytu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że ww. Umowa kredytowa stanowiła umowę kredytu denominowanego w walucie obcej tj. we franku szwajcarskim (CHF). W § 2 ust. 1 CSU wprost wskazano, że Bank stawia do dyspozycji kredytobiorcy kwotę 192 518,70 CHF. Jeśli kredyt uruchamiany jest w walucie polskiej, to wówczas kwota kredytu wyrażona jest wprawdzie na PLN, jednakże przeliczenie to ma charakter czysto techniczny, związany z wypłatą kredytu. Kwota zobowiązania wyrażona jest bowiem nadal w ramach Umowy Kredytu we frankach szwajcarskich, co oznacza, że oprocentowanie i raty takiego kredytu obliczane są od kwoty zobowiązania wyrażonej w CHF. W przypadku kredytu denominowanego kwota zobowiązania wyrażona jest w walucie obcej i odpowiada rzeczywistej kwocie kredytu. W tym przypadku już na etapie podpisywania umowy wiadomo stronom, w jakiej wysokości kredyt jest udzielony i jaka kwota stanowi kapitał. Ponadto strony ustaliły także, iż przy wypłacie kwota ta zostanie przeliczona po kursie kupna obowiązującym w Tabeli kursów w dniu wypłaty.

Natomiast w przypadku kredytów indeksowanych do waluty obcej konstrukcja kredytu różni się. Kwota kredytu wyrażona zostaje bowiem w walucie polskiej i w takiej walucie jest wypłacana. Dopiero zaś po wypłacie kwota ta przeliczana jest na walutę obcą po kursie obowiązującym w dniu wypłaty. W takim przypadku mamy zatem do czynienia z sytuacją odwrotną niż w przypadku kredytu denominowanego do waluty. O ile bowiem w tym ostatnim kwota zobowiązania wyrażona w walucie obcej przeliczana jest na PLN, po kursie z dnia wypłaty kredytu, o tyle w przypadku kredytu indeksowanego kwota w PLN przeliczana jest na walutę obcą po kursie z dnia wypłaty.

Wbrew twierdzeniom powódki – bank nie ustalał dowolnie kursu przeliczenia dla pary walut CHF/PLN, bowiem kursy walut wyrażone w Tabeli kursów Banku były i są kursami rynkowymi, determinowanym przez aktualną sytuację na

rynku walutowym. Ponadto klient banku uprawniony jest do negocjacji kursu. Powódka skorzystała z tej możliwości. W dniu 27 lutego 2008 roku powódka negocjowała z pozwanym bankiem kurs wypłaty pierwszej transzy kredytu po kursie 2,18. Natomiast nie negocjowała już z bankiem (choć istniała taka możliwość) kursu kolejnych dwóch transz kredytu.

Dla oceny abuzywności klauzul denominacyjnych w omawianym zakresie i odpowiedzi na pytanie, czy na gruncie postanowień umowy (...) Bank miał faktycznie możliwość swobodnego ustalania kursów walut w oderwaniu od realnych, aktualnych i obiektywnych czynników rynkowych należy uznać i uwzględnić realia rynku walutowego, w tym standardy i zwyczaje w zakresie kształtowania wartości kursów walut. Sam bowiem fakt, że w treści klauzul denominacyjnych nie określono w sposób wyczerpujący metodologii ustalania kursów walut wskazanych w tabelach nie przesądza automatycznie, że Bank rzeczywiście ustalał lub mógł ustalać wartość tych kursów w sposób całkowicie arbitralny i dowolny, decydując swobodnie o wysokości świadczeń stron Umowy Kredytu. Z uwagi na przyjętą metodologię ustalania kursów walut obcych w oparciu o tzw. kurs międzybankowy oraz bieżącą analizę zjawisk i sytuacji na rynku walutowym, kursy walut publikowane w tabelach mają charakter rynkowy, albowiem określane są w oparciu o aktualne, miarodajne i obiektywne czynniki. Oceniając umowę kredytu oraz uwzględniając całokształt okoliczności towarzyszących jej zawarciu i wykonywaniu, a także jej warunki i treść, przyjęc należy że klauzule denominacyjne zawarte w Umowie kredytu odwołujące się do kursów tabelarycznych nie kreowały praw i interesów w stopniu rażącym. Wyklucza to tym samym możliwość uznania kwestionowanych przez powódkę postanowień za niedozwolone. Podnieść należy, iż kursy wyrażone w Tabeli kursów, ustalone są procentowo w odniesieniu do kursów poszczególnych walut na rynku międzybankowym w momencie tworzenia tabeli, w granicach maksymalnych dopuszczalnych wartości odchyień procentowych, zaakceptowanych przez Bank. Innymi słowy, kursy walut stosowane do przeliczania świadczeń stron, muszą mieć charakter rynkowy. Natomiast rynkiem walutowym, który wyznacza kursy poszczególnych walut rządzi prawo popytu i sprzedaży, a kursy walutowe nie są ustalane w sposób sztywny, lecz zależą od aktualnej sytuacji rynkowej tj. od tego za ile uczestnicy rynku chcą zbywać i nabywać daną walutę. W momencie więc wzrostu kursu CHF na rynku międzybankowym Bank proporcjonalnie podwyższał również kurs CHF w swojej Tabeli kursów, natomiast gdy na rynku międzybankowym kurs CHF spadał, Bank proporcjonalnie obniżał również kurs CHF w swojej Tabeli kursów. W konsekwencji, Bank nie miał możliwości zmiany Tabeli kursów w sposób dowolny i korzystny wyłącznie dla siebie.

Co do zarzutu abuzywności klauzuli denominacyjnej w zakresie przeliczania środków spłacanych tytułem Umowy Kredytu istotne jest, że w momencie zawierania Umowy Kredytu, Kredytobiorca miał do wyboru trzy rodzaje rachunków, z których dokonana mogła być spłata kredytu. Zgodnie bowiem z §19 – 21 (...), spłata zadłużenia następować mogła z: 1) rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego kredytobiorcy, 2) rachunku walutowego kredytobiorcy, 3) rachunku prowadzonego w walucie kredytu, na który kredytobiorca mógł dokonywać wpłat z tytułu udzielonego kredytu w walucie kredytu lub innej walucie niż waluta kredytu. Powódka dokonała z bankiem indywidualnych uzgodnień w zakresie wyboru rachunku do spłaty kredytu wybierając rachunek w PLN. Uzgodnienie to znalazło odzwierciedlenie w §7 ust. 4 CSU. W przypadku, gdyby powódka zdecydowała się na spłatę z rachunku walutowego lub z rachunku technicznego, które prowadzone są w CHF do przeliczania wysokości rat kredytu (wyrażonych w CHF) nie znajdowałby zastosowania kurs sprzedaży dewiz z Tabeli kursów. W grudniu 2013 roku powódka wystąpiła z wnioskiem o zmianę rachunku do spłaty kredytu na rachunek walutowy i zaczęła spłacać kredyt z rachunku w CHF.

W okresie, w którym powódka złożyła wniosek kredytowy w ofercie banku znajdowały się zarówno kredyty w PLN, jak i w walutach wymienialnych, innych niż CHF. Podczas negocjacji kredytowych powódce zaoferowano w pierwszej kolejności kredyt złotówkowy, z której to oferty dobrowolnie i świadomie powódka zrezygnowała wybierając kredyt denominowany w CHF. We wniosku powódka mogła wskazać, w jakiej walucie ubiega się o udzielenie kredytu, jednakże zaznaczyła, że ubiega się o kredyt w CHF, odrzucając tym samym możliwość zawarcia kredytu złotówkowego. Z okoliczności sprawy wynika, że głównym motywem decyzji kredytobiorcy była niższa w porównaniu z kredytem złotowym, miesięczna rata kapitałowo – odsetkowa kredytu udzielonego w walucie CHF.

Zarzut abuzywności postanowień dotyczący stosowania zmiennego oprocentowania jest niezasadny. Wysokość stałej marży została ustalona indywidualnie z powódką w § 2 ust. 6 CSU i wynosi 2,11 p.p. Natomiast stawkę referencyjną, zgodnie z definicją zawartą w §1 ust.12 lit. b (...) stanowi każdorazowo wartość wysokości stawki L. dla franka szwajcarskiego (CHF) dla międzybankowych depozytów trzymiesięcznych (L. 3M). Warto zauważyć, że na przestrzeni ostatnich lat stopa L. 3M znacząca spadła co obniżyło oprocentowanie kredytu zaciągniętego przez powódkę.

W ocenie Sądu za pozbawioną podstaw uznać należy pozostałą argumentację, która świadczyć ma o nieważności Umowy Kredytu. Jeżeli chodzi o zarzut jakoby Umowa kredytu wystawiała na ryzyko wyłącznie kredytobiorcę należy zwrócić uwagę, że z zawarciem tej Umowy wiązało się powstanie dwojakiego rodzaju ryzyka: po pierwsze, ryzyko walutowe, a po drugie ryzyko stopy procentowej. Wbrew stanowisku powódki ryzyka te w równym stopniu dotyczą kredytobiorcy, jak i Banku. Oczywistym jest, że stopy procentowe mogą rosnąć – co w przypadku kredytów jest niekorzystne dla kredytobiorców, albowiem zwiększa się wysokość oprocentowania kredytu lub maleć – co jest z kolei niekorzystne dla banków, bowiem osiągają mniejsze zyski z oprocentowania kredytów. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 maja 2012 roku (II CSK 429/11), słusznie podkreślił, że w ramach umowy kredytu denominowanego lub indeksowanego do waluty obcej ryzyko walutowe dotyczy obu stron umowy w takim samym zakresie stwierdzając: „Jest oczywiste, że biorący kredyt, zwłaszcza długoterminowy z przeliczeniem zobowiązań okresowych (rat spłacanego kredytu) według umówionej waluty ponosi ryzyko polegające albo na płaceniu mniejszych rat w walucie kredytu, albo większych, niż to wynika z obliczenia w tej walucie, gdyż na wysokość każdej raty miesięcznej wpływa wartość kursowa waluty kredytu w stosunku do waluty waloryzacji tego kredytu. Podobne ryzyko ponosi kredytodawca, który wprawdzie ma osiągać tylko zwrot kwoty udzielonego kredytu z odsetkami, ale w razie zawarcia klauzuli walutowej może poszczególne raty mieć większe po przeliczeniu, albo mniejsze, zależne od różnic kursowych”. Zasadność tego stanowiska potwierdził Sąd Apelacyjny w Warszawie, który w wyroku z dnia 12 czerwca 2017 roku (I ACa 456/16) podkreślił, że w równym stopniu bowiem, powodowie, jak i pozwany bank, są narażeni na ryzyko kursowe – powodowie na ryzyko związane ze wzrostem kursu CHF, a pozwany bank, spadkiem kursu tej waluty.

W ocenie Sądu kwestionowanych klauzul denominacyjnych nie sposób uznać za kształtujące prawa i obowiązki powódki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. W chwili zawierania Umowy kredytu powódce wyjaśniono istotę i konstrukcję kredytu denominowanego w walucie obcej, w tym również zasady, według których odbywać może się wypłata oraz spłata kredytu. W umowie kredytu szczegółowo wskazano kurs walutowy, według którego będzie następować przeliczenie oraz rodzaj tabeli walutowej obowiązującej w dacie przeliczenia. Ponadto we wniosku kredytowym powódka oświadczyła, że nie skorzystała z przedstawionej jej w pierwszej kolejności oferty w walucie polskiej oraz, że akceptuje ryzyko zmiany stóp procentowych. Ponadto wszystkie dokumenty dotyczące przedmiotowej umowy kredytu zostały powódce przedstawione przed podpisaniem umowy. W takiej sytuacji powódka mogła zapoznać się z Tabelami kursu CHF przed zawarciem umowy, mogła również ustalić wysokość tych kursów i porównać z kursami w innych bankach, a także z kursami NBP.

W tym miejscu zwrócić trzeba uwagę na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2012 r. (II CSK 515/11), w którym stwierdzono, że na ogół przyjmowany jest wzorzec konsumenta rozważnego, świadomego i krytycznego, który jest w stanie prawidłowo rozumieć kierowane do niego informacje. Nie ma podstaw do przyznania konsumentowi tak uprzywilejowanej pozycji, w której byłby zwolniony z obowiązku przejawiania jakiegokolwiek staranności przy dokonywaniu oceny treści umowy, którą zamierza zawrzeć.

Zakwestionowane przez powódkę postanowienia umowne nie mogą być uznane za niedozwolone i jako zgodne z prawem pozostają wiążące dla obu stron. Podkreślić raz jeszcze trzeba, że zarówno w europejskim, jak i w polskim porządku prawnym przyjmuje się teorię tzw. świadomego konsumenta. Zatem nie może korzystać z ochrony osoba, która składa podpis na dokumencie bez uprzedniego zapoznania się z nim. W niniejszej sytuacji, pozwany Bank nie może ponosić odpowiedzialności za niewiedzę powódki, jej bierność oraz brak staranności, skoro powódka podpisała umowę oraz złożyła stosowne oświadczenia o akceptacji ryzyka kursowego.

Powódka zarzuciła stronie pozwanej również, że bank nie wyliczył poprawnie kwot objętych bankowym tytułem egzekucyjnym oraz, że BTE nie czyni zadość wymogom stawianym tego typu dokumentom, w szczególności nie

wiadomo czy jest podpisany przez osoby uprawnione. Wbrew twierdzeniom powódki strona pozwana w załączonym do odpowiedzi na pozew wyciągiem z ksiąg bankowych w należyty sposób udowodniła wysokość swojej wierzytelności. Wyciąg z ksiąg bankowych, mimo iż nie stanowi dokumentu urzędowego, stanowi dowód w sprawie, którego wiarygodność Sąd ocenia zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Przedłożony przez stronę pozwaną wyciąg z ksiąg bankowych został podpisany przez upoważnione do tego osoby oraz opatrzone pieczęcią banku. Z przepisów ustawy Prawo bankowe można wywieść wnioszek, że wyciąg z ksiąg banku stanowi fragment księgi rachunkowej, stąd też Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw, by uznać, że zawarte w nim informacje są niezgodne z rzeczywistością i zgodnie z art. 245 k.p.c. w zw. z cyt. art. 233§1 k.p.c. sąd uznał go za wiarygodny dowód.

Co więcej, w ślad za wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku I Wydział Cywilny z dnia 28 września 2018 roku (I ACa 329/18) należy podkreślić, że pozwani nie zgłosili do treści wymienionych dokumentów żadnych konkretnych i umotywowanych zastrzeżeń, co do merytorycznej i formalnej prawidłowości wynikających z niej zapisów. Nie wskazali konkretnych operacji, które – ich zdaniem były niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, jak również nie wskazali na błędy lub nieścisłości w wyliczeniu kwoty objętej żądaniem pozwu. W konsekwencji samo kwestionowanie wysokości dochodzonej kwoty, bez próby podważenia wiarygodności stwierdzającej ją dokumentacji bankowej jest niewystarczające.

W konsekwencji przy przyjęciu, iż nie zachodzą podstawy do uznania postanowień umowy kredytowej za abuzywne oraz do stwierdzenia, że umowa kredytowa jest nieważna, nie można pozbawić tytułu wykonawczego wykonalności .

Powódka zakwestionowała również skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu. Na uzasadnienie swojego stanowiska, wskazała, że nie była wzywana do zapłaty zaległych rat, do czego bank był zobowiązany, a wypowiedzenie dotyczy zupełnie innego kredytu niż ten którego dotyczy umowa kredytu. Ponadto wypowiedzenie umowy miało charakter warunkowy oraz brak jest dowodów żeby wypowiedzenie było podpisane przez osoby upoważnione. W konsekwencji roszczenie Banku nie było wymagalne.

Nie powinno budzić wątpliwości, że ocena skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank wymaga uwzględnienia zarówno postanowień umowy łączącej strony jak również regulacji zawartej w art. 75 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665). Zgodnie z przywołanym art. 75 ust. i 2 pr. bankowego bank może wypowiedzieć umowę kredytu, gdy kredytobiorca nie dotrzymuje warunków udzielonego kredytu, a termin wypowiedzenia nie może być krótszy niż 30 dni. Natomiast w § 40 części ogólnej umowy kredytu zawartej przez strony zawarto postanowienie, że bank może wypowiedzieć umowę w części dotyczącej warunków spłaty w przypadku niedokonania przez kredytobiorcę spłaty dwóch kolejnych rat kredytu w terminach określonych przez bank w dwóch kolejnych przypomnieniach, o jakich mowa w § 33. Z § 33 wynika, że bank zawiadamia kredytobiorcę pisemnie, listem zwykłym, o kwocie należności z tytułu zaległej raty spłaty kredytu (wysyłając przypomnienie). Wobec treści przywołanych uregulowań bank powinien poprzedzić wypowiedzenie kredytu przesłaniem kredytobiorcy dwóch przypomnień o zaległej racie kredytu. Z umowy nie wynikają żadne terminy do wysłania przypomnień, ani też wymagany odstęp czasowy między jednym a drugim przypomnieniem. Celem przesłania przypomnień niewątpliwie jest poinformowanie kredytobiorcy o występującej zaległości, której utrzymywanie się może zrodzić poważny skutek w postaci wypowiedzenia kredytu. Kredytobiorca nie powinien być bowiem zaskakiwany wypowiedzeniem umowy, co skutkuje postawieniem w stan natychmiastowej wymagalności całej pozostałej niespłaconej kwoty kredytu wraz z należnymi odsetkami. Pierwsze przypomnienie zostało przesłane powódce pismem z dnia 20 czerwca 2014 r. Kolejne przypomnienie datowane jest na 21 lipca 2014 r. W piśmie tym wskazany został termin dokonania wpłaty zaległości, a ponadto zawarto informację o skutkach niedokonania wpłaty w postaci wypowiedzenia umowy kredytu. Kolejne przypomnienia zostały wysłane powódce w dniu 21 sierpnia 2014 roku, 5 września 2014 roku, 22 października 2014 roku, 7 listopada 2014 roku, 21 stycznia 2015 roku, 11 lutego 2015 roku. Wobec narastającego zadłużenia, pismem z dnia 4 sierpnia 2015 r., Bank wypowiedział powódce umowę kredytu , termin wypowiedzenia wynosił 30 dni .

W ocenie Sądu pozwany bank dochował wymaganych procedur, gdyż wypowiedzenie kredytu zostało poprzedzone nie dwoma, a kilkoma przypomnieniami, a następnie wezwaniem do zapłaty. Formuła wypowiedzenia zastosowana

przez bank wobec powódki była dopuszczalna. Co do zasady dopuszcza się bowiem dokonanie czynności prawnej pod warunkiem potestatywnym, czyli uzależniającym skutek tej czynności od woli lub zachowania drugiej strony, w tym też od spełnienia lub niespełnienia przez nią świadczenia. Nie jest przekonujący argument, że przy takiej formule wypowiedzenia kredytobiorca może nie mieć jasności, co do terminu w jakim następuje wypowiedzenie umowy, rodzące poważne konsekwencje. Z treści pisma z 4 sierpnia 2015r. jednoznacznie wynika, że Bank wypowiada umowę kredytu z terminem 30 dniowym liczonym od dnia następnego po dniu doręczenia i o ile kredytobiorca nie dokona spłaty zaległości w terminie 30 dni od otrzymania pisma, umowa kredytu zostaje wypowiedziana za skutkiem, jaki nastąpi po upływie tego terminu tj. 30 dni. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 stycznia 2018 roku (V ACa 49/18) Bank wypowiedział umowę, dając jednocześnie pozwanemu możliwość na spowodowanie, że wypowiedzenie to utraci moc, jeśli spłaci zadłużenie. Możliwość ta działała zatem na korzyść kredytobiorcy. Co więcej, powódka przez wiele lat nie kwestionowała ważności umowy kredytu, ani wymagalności wierzytelności Banku. Okoliczność zaciągnięcia kredytu, istnienia wymagalnej wierzytelności Banku została potwierdzona przez powódkę m.in. we wniosku restrukturyzacyjnym oraz w piśmie z dnia 11 grudnia 2013 roku, w którym przyznaje, że w związku z krótkotrwałymi i przejściowymi problemami z płynnością finansową wystąpiły zaległości finansowe, które do końca miesiąca ureguluje. W tym stanie rzeczy, powódka musiała mieć świadomość, że raty kredytu nie są regulowane na bieżąco. W toku procesu powódka nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia, nie podniosła zarzutu dokonywania wpłat. Żadnego skutku nie mógł też odnieść zarzut nieprawidłowego oznaczenia umowy. Podnoszona przez powódkę wadliwość oznaczenia umowy sprowadza się do różnicy oznaczenia umowy kredytu w stosunku do numeru znajdującego się na wypowiedzeniu umowy. W samym wypowiedzeniu umowa jest określona innym numerem. Nie ulega wątpliwości, iż numer umowy i data jej zawarcia pozwalają na jej zindywidualizowanie. Powódka nie twierdzi jednak, iż nie miała rozeznania, o jaką umowę chodzi i nie podnosiła, aby ze stroną pozwaną łączyły ją jeszcze inne umowy kredytu i wobec tego sposób oznaczenia umowy zrodził u niej wątpliwość, o którą w istocie umowę chodzi. Skoro okoliczności takie w rzeczywistości nie miały miejsca, to podnoszona kwestia jest pozbawiona znaczenia prawnego. Powódka zarzuciła również, że BTE nie czyni zadość wymogom stawianym tego typu dokumentom, w szczególności nie wiadomo czy jest podpisany przez osoby uprawnione do reprezentacji Banku. Zarzut ten nie może zostać uwzględniony. Strona pozwana przedłożyła w toku sprawy wszystkie stosowne pełnomocnictwa w zakresie tego typu czynności. Ponadto są one zgodne z podpisami złożonymi na Bankowym Tytule Egzekucyjnym nr (...) z dnia 23 października 2015 roku. Mając na względzie powyższe ustalenia i rozważania Sąd stanął na stanowisku, że wypowiedzenie umowy kredytu łączącej strony było skuteczne wobec powódki.

Podsumowując należy stwierdzić, iż wobec skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu strona pozwana była uprawniona do domagania się od powódki, jako kredytobiorcy, należności wynikających z tej umowy, które na skutek wypowiedzenia stały się wymagalne.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie 1 oddalił powództwo. W punkcie 2 zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej koszty zastępstwa procesowego w wysokości 10 800 zł oraz koszty opłaty skarbowej od złożonych dokumentów pełnomocnictw w wysokości 34 zł, o czym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 j.t).